

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/537/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206150
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6812206150.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, spol. s r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom 813 11 Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu zo dňa 28.02.2014 proti rozsudku Okresného súdu Revúca číslo konania 6C/155/2012-73 zo dňa 06.02.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu o zaplatenie majetkovej škody vo výške 175 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 940,44 eur zamietol v celom rozsahu. Žalobca sa domáhal voči žalovanej nároku na náhradu majetkovej škody spôsobenej nesprávnym, respektíve nezákonným úradným postupom súdu v konkrétnej exekučnej veci vedenej pod sp. zn. Ex 113/2004 a primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s pripojeným exekučným spisom sp. zn. 6Er/1747/2008 a v odôvodnení rozsudku konštatoval, že v konkrétnej exekučnej veci bolo exekučné konanie začaté dňom 22.01.2004 a dňa 22.11.2010 bol Okresného súdu Revúca doručený návrh oprávneného - navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, na ktorý návrh je vzhľadom na začatie exekučného konania potrebné aplikovať ustanovenie § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučne činnosti v znení účinnom do 31.08.2005. Vyššie uvedená právna norma neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu, k tomuto došlo až s účinnosťou od 01.09.2005, pričom s poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 Exekučného poriadku konania začaté pred 01.09.2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.08.2005, pričom v ustanovení § 238 ods. Exekučného poriadku boli taxatívne uvedené ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 01.09.2005, avšak s výnimkou ustanovenia § 44 ods. 7 Exekučného poriadku. Taktiež úprava obsiahnutá v ustanovení § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01.12.2006 sa nevzťahovala na konania, ktoré sa začali pred 01.12.2006, ako to vyplýva z ustanovenia § 240 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Exekučný súd v konkrétnej veci skúmal súladnosť exekučného titulu- notárskej zápisnice so zákonom a dospel k záveru, že nie je vykonateľná z dôvodu absencie súhlasu povinného s jej vykonateľnosťou a exekučný súd následne uznesením č.k. 6Er/1747/2008-22 zo dňa 02.05.2012 exekúcie zastavil podľa ustanovenia § 58 ods. 1 Exekučného poriadku. V odôvodnení tohto uznesenia súd konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že súd ex offo exekúciu zastavil, rozhodovať o podanom

návrhu na zmenu súdneho exekútora by bolo zbytočné a neúčelné. Nakoľko rozhodnutím exekučného súdu o zastavení exekúcie odpadol predmet konania o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v predmetnom exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Taktiež súd poukázal na skutočnosť, že pôvodný súdny exekútor vykonával úkony a v súvislosti s nerozhodnutím v lehote o zmene súdneho exekútora nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody navrhovateľa. Súd mal na základe uvedených skutočností za to, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu (§ 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci), teda neboli splnené základné zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu v zmysle tohto zákona a tým ani splnenie predpokladov pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona číslo 514/2003 Z.z.. Súd žalobu ako právne neopodstatnenú v celom rozsahu zamietol. V závere odôvodnenia rozsudku súd pre úplnosť poznamenal, že pokiaľ žalobca žiadal najprv vo veci rozhodnúť takzvaným medzitémnym rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.), pre takýto postup súdu neboli splnené predpoklady, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia pokiaľ súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., môže vydať medzitémny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Následne súd rozhodol o trovách konania a vyslovil, že s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. žalovanej náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko žalovaná bola v konaní úspešná, avšak trovy konania si neuplatnila a súd tak má za to, že žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p., nakoľko sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Podotkol tiež, že okolnosť, že krajský súd nevhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno zákonného sudcu považovať za nestranného. V ďalšom texte odvolania žalobca poukázal na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov a taktiež na konkrétne judikáty Ústavného súdu Slovenskej republiky, podporujúce jeho námietku o nedostatku nestrannosti zákonného sudcu. Žalobca v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu ďalej uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Uviedol, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Keďže žalobca, ako strana konania, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho konania bola podľa argumentov žalobcu porušená vo viacerých smeroch. Žalobca v odvolaní taktiež uvádza, že pokiaľ sa žalovaný nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O.s.p.. V ďalších dôvodoch odvolania sa žalobca zameriava na argumentáciu ohľadom existencie majetkovej škody a uviedol, že majetková škoda mu vznikla v súvislosti s udržiavaním a správou informačného systému a z titulu konkretizovaných výdavkov. Rozhodnutie súdu v tejto časti považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Zotrváva na svojom stanovisku, že nesprávnym úradným postupom exekučného súdu došlo ku škode, za ktorú dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlá v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa a žalobcu nepoučil podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlási rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu 1. stupňa žalobca označil za vnútorne rozporné, pretože napriek tomu, že

súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil aj svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom žalobca navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu podaného odvolania a aplikujúc ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol, pričom vzhľadom na presvedčivosť a správnosť argumentácie obsiahnutej v odôvodnení rozsudku nepovažuje za potrebné nad rámec dôvodov vyslovených prvostupňovým súdom uviesť žiadne ďalšie argumenty.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa dostatočne jasne, zrozumiteľne a právne argumentačne presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku s preskúmaním právneho základu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu, preto dôvody obsiahnuté v odvolaní žalobcu namietajúce vnútornú rozpornosť a nedostatočnosť zdôvodnenia úvah súdu obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, nie sú opodstatnené. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych dôvodov odvolania žalobcu, navyše konštatuje, že predmetné odvolanie zjavne nereaguje výlučne len na konkrétny rozsudok, voči ktorému smeruje, nakoľko odvolateľ v odvolaní konštatuje viaceré úvahy súdu, ktoré v konkrétnom odôvodnení napadnutého rozsudku v danej veci vôbec obsiahnuté nie sú.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnou argumentáciou okresného súdu, že pokiaľ ustanovenia § 44 ods. 6 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania (v znení platnom a účinnom do 31.08.2005 neurčovalo lehotu na rozhodnutie súdu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno konštatovať nezákonný úradný postup exekučného súdu, ktorý prioritne skúmal zákonnosť vedenia exekúcie a spôsobilosť notárskej zápisnice, ako exekučného titulu na podklade ktorého sa exekúcia vedená pod sp. zn. 6Er/1747/2008 viedla. Vychádzajúc z dikcie zákonných ustanovení Exekučného poriadku (§ 44 ods. 2, § 57 ods. 1 a 2) je zrejmé, že exekučný súd bol povinný, a to v každom štádiu vedenia exekúcie, dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, predovšetkým, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 41 Exekučného poriadku. Uvedené zákonné ustanovenia poskytujú exekučnému súdu zákonné zmocnenie v tomto rozsahu skúmať exekučný titul (a to akýkoľvek, ktorý pripúšťa ustanovenie § 41 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku) počas celého exekučného konania a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Pri notárskych zápisniciach sa vykonateľnosť skúma rovnako ako pri iných vykonateľných rozhodnutiach, ktoré sú spôsobilými exekučnými titulmi. Formálna stránka spočíva v dodržaní náležitostí notárskej zápisnice tak, ako je upravená v § 47 Notárskeho poriadku. Materiálna stránka je predpísaná priamo Exekučným poriadkom v ustanovení § 41 ods. 2 písm. c/ EP. Z uvedeného vyplýva, že pri posudzovaní vykonateľnosti exekučnej notárskej zápisnice a pri posudzovaní vykonateľnosti rozhodnutia súdu podľa príslušných predpisov procesného práva, sa uplatňujú obdobné kritéria a preto záver o ich splnení alebo nesplnení (formálnych a materiálnych náležitostí) sa v prípade exekučnej notárskej zápisnice nemôže podstatne odlišovať od záveru, ktorý by prichádzal do úvahy, ak by išlo o vykonateľné rozhodnutie súdu v rovnakej veci. Odvolací súd v súvislosti s právomocou exekučného súdu preskúmať notársku zápisnicu poznamenáva, že závery o povinnosti (nielen oprávnenosti) exekučného súdu venovať náležitú pozornosť formálnym a materiálnym náležitostiam notárskej zápisnice, pokiaľ má byť uznaná za spôsobilý exekučný titul, vyplývajú z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 4Cdo 267/2007 zo dňa 18.12.2007), ako aj z nálezov a uznesení Ústavného súdu SR (napr. nález I. ÚS 5/2000 zo dňa 13.07.2000). V predmetnom náleze navyše Ústavný súd vyslovil osobitný akcent na dôsledné skúmanie notárskej zápisnice v exekučnom konaní, keď vyslovil, že je nutné uznať, že posudzovanie vykonateľnosti exekučnej notárskej zápisnice môže byť v porovnaní s posudzovaním vykonateľnosti rozhodnutia súdu prísnejšie vzhľadom na to, že notárskej zápisnici, ako exekučnému titulu, nepredchádza súdne

preskúmanie platnosti právnych úkonov účastníkov právneho vzťahu z hľadiska hmotného práva, tak ako je to v prípade vykonateľného rozhodnutia súdu. Nezákonný nebol ani následný postup exekučného súdu, ktorý po konštatovaní nevykonateľnosti notárskej zápisnice pre rozpor so zákonom následne exekúciu ex offo podľa ustanovenia § 58 ods. 1 Exekučného poriadku zastavil a len v odôvodnení svojho uznesenia sa zaoberal návrhom oprávneného na zmenu súdneho exekútora keď konštatoval, že po zastavení exekúcie už niet zákonného dôvodu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora. Takéto rozhodnutie by už za danej procesnej situácie nemalo žiadne procesné opodstatnenie a exekučný súd tak nemal dôvod osobitne po zastavení exekúcie rozhodnúť aj o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie.

Odvolačný súd sa vzhľadom na konštatované plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 - 4 a § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a neosvedčil právny základ a dôvodnosť uplatneného nároku a to tak ohľadom nároku na náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy.

Rovnako nezodpovedajú obsahu spisu a konkrétnym procesným situáciám v danej veci ani argumenty obsiahnuté v odvolaní, spochybňujúce procesný postup súdu, v dôsledku ktorého malo byť údajne žalobcovi odňaté právo konať pred súdom. Žalobca v odvolaní tvrdí, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd v rozpore so zákonom konal podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti žalobcu. Súd podľa tvrdenia žalobcu ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd nariadil termín pojednávania na deň 06.02.2014 o 08.30 hod., pričom predvolanie naň bolo riadne doručené obom účastníkom konania (právny zástupca žalobcu predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 16.12.2013). Žalobca adresoval súdu procesné podanie - Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu datované dňa 31.01.2014, v ktorom súčasne žiadal prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu. V obsahu zápisnice o pojednávaní konaného dňa 06.02.2014 je zachytené, že súd vyhlásil uznesenie, ktorým žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania nevyhovel a rozhodol uznesením aj o zamietnutí návrhu žalobcu o prerušení konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, pričom v písomne vyhotovenom uznesení č.k. 6C/155/2012-71 zo dňa 06.02.2014 súd podrobnejšie uviedol dôvody, pre ktoré nevyhovel návrhu na prerušenie pojednávania a v nadväznosti na to nevyhovel ani návrhu na zrušenie pojednávania, ktoré považoval za nedôvodné. Boli splnené všetky zákonné predpoklady pre postup súdu v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci, postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred súdom konať a v konaní uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Súd preto nepostupoval svojvoľne, procesný postup súdu v súlade s ustanoveniami procesnej normy nemožno považovať za odopretie ústavného práva účastníkovi konania na spravodlivý súdny proces a popretie ústavou garantovaného práva každého na verejné prerokovanie veci pred všeobecným nezávislým súdom.

Rovnako je nedôvodný argument, že súd nepoučil účastníkov v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. pred tým, ako vo veci meritórne rozhodol. Poučenie súdu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. (okrem ďalších procesných poučení v zmysle Občianskeho súdneho poriadku) bolo obsiahnuté v osobitnom poučení pre účastníka konania, ktoré bolo zaslané právnomu zástupcovi žalobcu dňa 18.04.2013 (č.l. 16 spisu v nadväznosti na úpravu obsiahnutú v spodnej časti zažurnalizovaného poučenia pre účastníka konania na č.l. 16 spisu). Argumenty žalobcu v odvolaní, že nesprávnym postupom súdu došlo „k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom“ sú tak vzhľadom na konštatované skutočnosti neopodstatnené.

Rovnako nezodpovedá obsahu spisu argument žalobcu, že súd mal vyvodiť adekvátne procesné následky zo skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., a preto mal súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O.s.p.. Tento argument žalobcu je zmaťochý, nakoľko po tom, čo súd doručil žalovanej návrh spolu s prílohami, žalovaná zaslala súdu rozsiahle procesné stanovisko k žalobe a k uplatnenému nároku (č.l. 20-32 spisu).

Rovnako sú už v danom štádiu konania neopodstatnené úvahy žalobcu o nedostatku nestrannosti a nezaujatosti zákonného sudcu, a to s poukazom na právoplatné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 5NcC/186/2012-9 zo dňa 16.10.2012, ktorého obsah je žalobca povinný rešpektovať.

Odvolací súd potom na základe uvedeného, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a s poukazom na dôvody a právne úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu rozsudok podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. a žalovanej, ako v odvolacom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov druhostupňového konania nepriznal, nakoľko táto účastníčka si trovy odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčísliła ani ich nežiadala priznať a odvolací súd tak má za to, že si trovy odvolacieho konania neuplatňuje.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.